

Vörös István

PRESSZÓ-SZONÁTA

avagy Gréta és Cili kettős élete

Szereplők:

G mesebeli jóságos tündér, progresszív gyilkos. Tud rideg, pontos és kimért lenni, a humor, a vicc sem áll tőle messze.

A szeretője feleségével akar megismerkedni: Gréta.

Portrét akar festetni magáról, a férje vállalkozó: Gabi.

C naiva, bombanó. Intenzív, vidám jelenség.

Festő. Egy portré megrendelődjével van találkozója: Cili, Szonáta presszó.

Valaki felhívta, hogy a férje szeretője, találkoznak. A férje sikertelen zenész, ő tanár: Csilla, Harmónia kávézó.

Szín:

Egy zajos presszó csendes sarka. Sarokasztal párnás padokkal kétfelől, előtte szemben is egy szék. Oldalt állhat még egy-egy asztal egy-egy székkel, az egyikén ülhet egy stilizált ember-bábú. De neki nem lesz különösebb szerepe.

Ugyanez a helyszín variálódik egy hasonlóval, csak az egy csendes kávéház zajos sarka. Nem nagy a különbség. A személyek. Még azok se. A bábú át lehet tenni a másik oldalra.

I. LEFUTÁS

I. jelenet

DOB ÉS TÁNC

Presszó. C egy krémes mellett üldögél. Cigire gyújtana, aztán eszébe jut, hogy tilos. Vagy az, hogy épp leszokott. Emiatt kicsit elfelhősödik a homloka, de nyugodt. Belép G. Támadóan körbejár-tatja a szemét a helyiségen, megakad a szeme C-n. Nézi. Az végre észreveszi, barátságosan rámo-solyog, amitől G meghökken, de mivel láthatólag őrá várt C, odalép hozzá.

G: Csilla?

C: Nem. Cili.

G: Gréta vagyok.

C: Gréta?

G: Mást vártál?

C: Hát...

G: Nem ilyenek képzeltelek.

C: Á, én nem is vagyok ilyen.

G: Még letagadod? Azért leülhetnék?

C: Persze, tessék, de valakit...

G: Nincs semmi de.

C: Mért ilyen agresszív?

G: Úgy könnyebb ilyesmiről beszélnünk.

C: Szerintem sokkal nehezebb. Az ilyen kérdésekhez jobb a higgadtság.

G: Figyelj, tegezz már vissza. Úgy azért egyszerűbb volna.

C: Rendben, visszategezek, de akkor semmi idegeskedés. Rendben?

G: Rendben.

C: Megígéred?

G *felfortyan*: Mit kell ezen ígéretetni!

C: Na ugye, na ugye!

G: Kiabáltam?

C: Igen.

G: Hát, igazad lehet. Pincér, két konyakot!

C: Én munka közben soha nem iszom!

G: Neked ez munka?

C: Milyen romantikus elképzelései vannak magának!

G: Tegezz, mert megint ordítok! Pincér! A konyak sztornó. Két barnasör.

C: Mondtam, hogy nem iszom.

G: Ennyi se fér bele? Csak az én kedvemért. Meghívlak.

C: Nem arról van szó.

G: Akkor hívj meg te!

C: Eszembe sincs.

G: Most mért lettél ilyen ellenséges? Nem azt mondtad, hogy higgadtnak kell maradnunk?

C: A leghiggadtabban mondom, nem hívlak meg semmire.

G: Pincér, a sör is sztornó! Nekem egy kevert!

C: Nekem is!

G: Te szórakozol velem?

C: Arra számítottam, ez egyszerű tárgyalás lesz, mint már annyiszor.

G: Mint már annyiszor? (*Emeli a hangját. Fölpattan.*) Mint már annyiszor?

C: Féltékeny vagy?

G: Vedd tudomásul, hogy igen. Pedig neked kéne annak lenned.

C: Nekem ugyan nem. Én már hozzá vagyok szokva az ilyesmihez.

G: Hozzá vagy szokva?

C: Viszonylag gyakran megesett ez már velem, bár eddig még soha nem volt ilyen kellemetlen.

G: Viszonylag gyakran? Nekem azt mondta, most először fordul elő.

C: Mindig minden először fordul elő.

G: Ti összejátshotok?

C: Mármit ki?

G: Te meg ő!

C: Én meg ő? Dehogy. Milyen ő?

G: Na, ne add már itt az ártatlant, mert fölképelek!

C: Rólad egészen másféle portrét fogok festeni, mint az eddigiekről.

G: Tudod te egyáltalán, ki vagyok én?
 C: Azt hittem, Gabi. De mondtad, hogy Gréta. Nekem úgy is jó. Rosszul emlékeztem. Nem olyan nagy a különbség.
 G: Neked egyik nő olyan, mint a másik?
 C: Csak a G betűsök.
 G: Úgy érzem, te komolyan haragszol.
 C: Eddig nem haragudtam, de már kezdek.
 G: Akkor mégis féltékeny vagy?
 C: Ugyan mire lennék én féltékeny? Az előbb inkább te voltál az.
 G: Én nem vagyok féltékeny. Nekem nincs férjem, nem lehetek féltékeny. Tudod milyen érzés, mikor az embernek nincs férje?
 C: Még emlékszem, igen. És egyre inkább irigylem az akkori önmagammat.
 G: Hát, mondjuk ezt meg is értem.
 C: Szóval akkor tárgyalhatunk nyugodtan?
 G *idegesen járkal, fölíróg egy másik asztalnál álló széket*: Én valahogy nem így képzeltem ezt az egészet.
 C: Fölösleges volt elképzelni.
 G: Tudod egyáltalán, mit akarok?
 C: Tulajdonképpen nem is érdekel. Az a kérdés, én mit akarok.
 G: Nem, ezt így nem csinálhatjuk. Nézz már szembe a dolgokkal!
 C: Majd. Majd. Ha már odáig jutottunk. Ha elfogadod a feltételeimet.
 G: Állj föl! Gyere ide, nézz meg engem!
 C *fölszál, odamegy, megnézi*: Elégedett vagy?
 G: Látod, mennyivel szebb vagyok nálad?
 C: Én sokkal többet látok az embereken, mintsem, hogy ilyen közhelyes kijelentésekkel beérjem.
 G: Meglehet. Meglehet, hogy nem vagyok olyan okos, mint te. Ő is ezt mondja. De nem érdekli már az eszed. Rádunt.
 C: Csak félve kérdezem meg, hogy miről vagy kiről beszélsz?
 G: Nem találd ki? Nem találd ki, miért vagyunk itt?
 C: Hát azt mondjuk nem volt nehéz kitalálni. Hiszen megbeszéltük a telefonban.
 G: Akkor mit nem értesz?
 C: Semmit. Ki beszélt neked rólam?
 G: Ehhez azért nem kell sok ész. Érdekes, hogy ti okos nők, néha milyen buták vagytok.
 C: Ne várd, hogy azt mondjam, ti buták meg néha milyen okosak.
 G: Már azt mondtad.
 C: Te egyáltalán nem vagy buta.
 G: Ne hidd, hogy ezzel meg tudsz vesztegetni.
 C: Megvesztegetni?
 G: Nagyon kemény feltételeim vannak.
 C: Halljuk!
 G: Azt nem lehet csak így. Tiltakozz!
 C: Tiltakozom az ellen, hogy az időmet rabold. Megállapodunk végre valamiben? Vagy ha nem, hát viszlát!
 G: Viszlát? Viszlát? Engem nem lehet olyan egyszerűen elküldeni. Nem vagy abban a szituációban.
 C: Bocsnat, az az érzésem, hogy két külön malomban őrölünk. Maga tulajdonképpen zsaroló?

G: Ne nevezzük ilyen csúnyán. Van valamid, ami az enyém. Oda kell add. Ez nem zsarolás.
 C: De eddig egészen másról volt szó.
 G: Nem, nem, éppen erről volt szó. És te nem is tiltakoztál.
 C: Zsarolóval nem tegeződöm.
 G: Már késő. Visszamazgázódni senkivel nem lehet. És mondtam már, hogy nem zsarollak.
 C: Fizetni mindenesetre nem én fogok.
 G: Mondtam már, hogy meghívlak. Akkor nem kellett.
 C: Nem a potya piáról van szó. Ez bizonyos értelemben üzlet.
 G: Üzlet, neked csak üzlet?
 C: Persze, hogy nem. De azon a nyelven lehet beszélni is róla.
 G: Ne várd, hogy pénzt ajánljak föl érte.
 C: Nem várom, elvárom.
 G: Hiszen inkább te zsarolsz engem, nem én téged. Egyszerűen eladnád nekem?
 C: Azért ennél sokkal emberibben képzelem. Ez a viszony nagyon szoros emberi kapcsolatot jelent kettőnk közt.
 G: Kapcsolat? Az azért túlzás. Kapcsolatba nem akarok kerülni veled.
 C: Van, akivel összebarátkoztunk. Máig össze-összejövünk néha. Ketten. Csak mi nők.
 G: Hát velem ez azért nem lesz. Még csak az kéne!
 C: Nekem se kívánja egy porcikám se. De sose tudhatjuk.
 G: Most már hagyjuk a mellébeszélést. Negyedórája itt vagyok, és még mindig nem vagy hajlandó színt vallani?
 C: Galambkék. Libazöld. Kanárisárga.
 G: Ez mi?
 C: Színt vallottam. Ez mind van benned.
 G: Sakálsárga. Keselyűbarna. Egérszürke.
 C *felnevet*: Visszavágtál. Bravó!
 G: Haragszol rám? Ugye, hogy haragszol? Valld be!
 C *felvillanásszerűen megérti, hogy csakugyan másról beszélnek*: Nem. De. Ugyan. Hogy dögölnél meg!
 G: Na végre! Az első mondatod, amit értek. Eddig olyan furcsa voltál.
 C *megpróbál játszani*: Csodálkozol?
 G: Nem. Nem lehet könnyű.
 C: Hát nem az. Szóval végülis mit akarsz?
 G: Először is bejelenteni, szeretjük egymást.
 C: Tudom, már mondta.
 G: Nekem azt mondta, hogy nem tudsz róla.
 C: Nehogy azt hidd, hogy csak nekem hazudik.
 G: Nekem nem hazudik.
 C: Én nem is mondtam, hogy hazudna.
 G: De. Azt mondtad, ne tagadd!
 C: Azt mondtam, talán nemcsak nekem hazudik. És ha jól emlékszel, éppen azért, hogy téged vigasztaljalak. Hiszen kiderült egy nyilvánvaló hazugsága.
 G: Pont ilyennek írt le, ilyen akadémikusodónak.
 C: Szóval ti beszélgettetek rólam?
 G: Panaszkodott, szegénykém.
 C: Mi szükség volt erre a találkozóra?
 G: Kilestem a telefonszámod a mobiljából. Azt gondoltam, véget vetek ennek az áldatlan állapotnak.

C: Olyasmit mondott, hogy feleségül venne, csak engem sajnál, nem tudja rászánni magát a válásra, igaz?

G: Hát nagyjából.

C: De nem így van. Mindent bevallott. Nem sajnál ő senkit és semmit. Egyszerűen csak kijátszik minket egymás ellen. Neked azt mondja, engem nem bír elhagyni. De nekem is beszél rólad, hogy a terhet átpakolja rám.

G: Férfiak!

C: Nem férfiak! Ó!

G: Ne próbáld megutáltatni velem!

C: Isten ments! Úgyse sikerülne.

G: Hát nem.

C: Majd megteszi ő maga.

G: Hiszen alig látom.

C: Nem erről akarsz beszélni?

G: Nem, nem, nem, engem nem fogsz beszéltetni, én nem akarom kibeszélni magam. Köszönöm, jól megvagyok. Van egy nagy szerelemem. A mi szerelmünk mindent feléget, mint a tűz.

C: Szép szavak, bravó. A tieid vagy az övéi?

G: Te is tudhatod, hogy nem nagyon beszél a szerelemről.

C: Már itt tartotok? Akkor jobb, ha elfelejted.

G: Mért vagy ilyen ellenséges?

C *kilép a szerepéből, őszintén*: Tulajdonképpen nem is tudom. Mit akarok tőled? Mért akarlak bántani? Valaki más nevében akarok bosszút állni rajtad? Végülis semmi okom nincs rá.

G: Tudod, hogy az ilyesmire nem kell ok. A szenvedély elhatalmasodik az emberen. Talán én se szeretem olyan különösebben a te férjedet. Legalábbis okom nincs rá.

C: Hát benne nem nagyon találni ilyesmire okot.

G: Mégis szereted. Most elárultad magad.

C: Ravasz vagy. Meglehetősen vág az agyad.

G: Az előbb nem ezt mondtad.

C: Nem mondtam egyértelműen, hogy buta vagy.

G: Megint akadékoskodsz és okoskodsz. Nem is tudom, minek keltem az előbb a védelmedre. (*Elgondolkodik.*) De tudom, mert egy cipőben járunk.

C: Csak én már lyukásra koptattam, te meg még állandóan pucolod, fényesíted.

G: Közönséges vagy. De megbocsátom, látom, hogy szereted.

C: Nos, hát igen.

G: Annál nagyobb élvezet lesz elvenni tőled.

C: Azt hiszed, sikerülni fog?

G: Igen.

C: Sose válik el tőlem! Megcsal, egyre-másra megcsal, de nem hagy el. Kellek neki. Kényelmes vagyok neki. Bonyodalmas az élete a szeretőkkel. De néha nem tud ellenállni. Mint cukorbeteg a cukornak. Mint az alkoholista az alkoholnak.

G: Kímélj meg a hasonlataidtól! Nekem megmondta világosan, hogy gyűlöl téged. Hallod? Megismétlem: Gyűlöl.

C: Ismételd meg még egyszer!

G: Azt már nem! Ki nem állhatja a szagodat, a szexuális szokásaidat. Viszolyog tőled, ha meglát bugyiban. Öklendezik, ha lekapcsoljátok a lámpát. Elalszik dugás közben, de te észre se veszed, annyira teszed-veszed magad.

C *nevet*: Micsoda fantázia! (*Hisztérikusan felsír.*) Tudod mit, vigyed! Micsoda undorító alak, micsoda árulás.

G: Mért, mit gondoltál, hogy mi majd arról fecsegünk, milyen csodálatos szerető vagy? Ha úgy lenne, akkor nem volna szüksége másokra.

C: Mondom, hogy ez betegség. Nehogy azt hidd, mint ember érdekeled, csak nőként. Mint test. Igazából pár testrészed kell neki. Hiszen még a nevedet is rosszul mondta nekem.

G: Hú, tényleg. Én Gréta vagyok, ezt jegyezd meg!

C: Megjegyeztem egy életre.

G: Ugye, hogy belevésődöm az emlékezetedbe?

C: Lehet. De nem úgy, ahogy reméled.

G: Hanem? Mit akarsz ezzel mondani?

C: Semmit.

G: Na, ki veled. Vagy ordítok!

C: Azt hiszed, nem ordítottál eddig is? Már mindenki minket néz. És mindent ki is találtak. A nők utálnak téged, és engem szeretnek. Legalábbis a feleségek. A férfiak engem máris unnak, és neked drukkolnak.

G: Ugye?

C: Mondom, vidd.

G: Köszönöm.

C: Csak aztán ne gyere hozzám panaszra. Eddig csak az ünnepi arcát ismerted.

G: Valahogy nem így képzeltem ezt a találkozást.

C: Én sem.

G: Azt hittem, egymás haját fogjuk tépni, véresre kaparjuk egymás arcát. Én gázsprét is hoztam, nézd!

C: Óriult vagy! Ilyeneket mesélt rólam?

G: Nem hiszem, hogy az csupa kitaláció volna. Ha most látnád magadat, mindent elhinnél magadról!

C: Ugyan már!

G: A szép kis pofikáddal úgy nézel, hogy leesik róla a maszk. Meglátom a sunyin vizsgálódó koponyád. Jé, hiszen minden fogad műfog. Sokba volt ez szegénykének. Az arcod föl van varrva. A szád föltöltve.

C: Még az a szerencse, hogy te valaki másról beszélsz.

G: Sunyin vizsgálatsz, összehúszod a szemedet, mint valami festő.

C: Ez egész találó, bravó!

G: Na, persze! Mesélte, hogy szeretnéd magad művésznek beállítani, de vedd tudomásul, hogy még ő is tehetségtelennek tart. Pedig nem is ért a művészethez.

C ezt most ügyetlenül személyes sértésnek vette: Már-már megható a butaságod.

G: Eddig nem ezt mondtad.

C: Művészetről inkább ne beszélj! Arról gőzöd sincs.

G: Most mégis én, a buta, művészetről mit sem tudó fogom elvenni tőled s férjedet.

C: Mondtam már, hogy csak szívességet teszel veled.

G: Előttem hiába becsméreled őt!

C: Semmiképp se szeretném a kedved elvenni tőle. Legyetek boldogok! *(Fölsír, és ugyanazzal a lendülettel, odaugrik G-hez, a haját kezdi cibálni)*

G-nek ebben a pillanatban megszólal a mobiltelefonja: Bocsánat! (Óvatosan kibontakozik az agresszív ölelésből.) Halló! Igen, én vagyok. ... Micsoda? Kivel beszélek? Hogy mondhat ilyet. ... Hogyhogy fél órája vár rám? Hiszen itt ülök magával... Maga hol van? ... Nem, nem a Harmónia kávézóban van a találkozó, hanem a Szonáta presszóban... Hogy maga ott vár? ... Ez egy hülye tréfa. Akkor kivel beszélgetek én itt?

C föláll, megpróbál elsomfordálni, az ő zsebében is megcsörren a telefon, de gyorsan kinyomja

G meglátja C szökését, utána kiabál: Várjon csak egy picit! (Még a telefonba.) Nem, nem tudok odamenni, már itt kiadtam a mérget. Majd máskor. Egyszer. Talán soha... Nem, tulajdonképpen nem volt fontos... Mért akartam volna a férjéről beszélni... Nem, nem mondtam azt, sohasé mondtam azt... Ne kiabáljon velem. Nem is ismerem a férjét, nemhogy a szeretője legyek... Micsoda ostoba gyanúsítás... Félreértés volt az egész... (Kinyomja. A telefon újra megcsördül. Megint kinyomja.)

C lerokadt az egyik székre, kíváncsian hallgatta a monológot: Miért hazudott?

G leül, jelentőségteljesen C-re néz: Maga miért hazudott?

C: Bocsánat. Maga jött oda hozzám. Egy darabig azt hittem, az, akit várok.

G: Hát egy nőre várt?

C: Maga talán nem?

G: De én csak azért, hogy tönkretegyem az életét. Az azért elég ok!

C: Most mégsem akarta tönkre tenni.

G: Mert maga lebeszélte!

C: Én? És mért magázódunk?

G: Én csak a szerelmesem feleségével tegeződtem. Magáról nem tudok semmit.

C: Igyunk pertut! Pincér! Két konyakot!

G: Én munka közben sosem iszom.

C: Neked ez munka?

G: Milyen romantikus elképzelései vannak magának!

C: Tegezz, mert megint ordítok! Pincér! A konyak sztornó. Két barnasör.

G: Mondtam, hogy nem iszom.

C: Ennyi se fér bele? Csak az én kedvemért. Meghívlak.

G: Nem arról van szó.

C: Akkor hívj meg te!

G: Eszembe sincs.

C: Most mért lettél ilyen ellenséges? Nem azt mondtad, hogy higgadtnak kell maradnunk?

G: Azt te mondtad fél órával ezelőtt, mikor még azt hittem, a riválisom vagy.

C: Pincér, a sör is sztornó! Nekem egy kevert!

G: Nekem is!

C: Te szórakozol velem?

G: Ahogy az előbb te szórakoztál velem.

C: Dehogy szórakoztam. Jó darabig azt hittem, valaki más vagy.

G: Honnan tudtál rólam annyi mindent?

C: Te árultál el mindent. Kibeszélted a buta fejeddel.

G: Mit akarsz tőlem, mért kémkedtél utánam?

C: Te tolakodtál oda hozzám.

G: Mert rám mosolyogtál.

C: Egy mosoly? Az hitette el veled, hogy gyűlöljük egymást?

G: Nem tudom mi az, hogy gyűlölet.

C: Na ne add már itt az ártatlant, mert fölképelek.

G: Mért utálsz te engem, mért akarod tönkretenni az életemet?

C: Tudod te egyáltalán, ki vagyok én?

G: Azt hittem, Csilla. De mondtad, hogy Cili. De ez így nem járja. Azt is mondanod kellett volna, hogy nem vagy a szeretőm felesége. Olyan nagy dolog lett volna?

C: Úgy érzem, te komolyan haragszol.

G: Eddig nem haragudtam, de már kezdek.

C: Akkor mégis féltékeny vagy?

G: Ugyan mire lennék én féltékeny? Az előbb inkább te voltál az.

C: Én nem lehetek féltékeny. Az előbb csak hitted, hogy az vagyok, mert egészen másról beszéltem. Egy darabig. Amíg meg nem értettem, mit akarsz.

G: Még sose találkoztam szándékosan gonosz emberrel.

C: Azt hiszed? Különb en ez nem volt szándékos gonoszág. Csak beszéltél, beszéltél, erőszakoltad a boldogságodat és boldogtalanságodat rám, egy vadidegenre, de még egy szerelmi háromszög két egymást nem ismerő széles pólusa se voltunk. Hogyhogy rám ismertél egy idegenben? Te alighanem magadat se ismered.

G: Honnan veszed ezt? Évek óta jógázom. Még hogy ne ismerném önmagamat! És vega is vagyok.

C: Aranyos kis boci vagy te, nem mondom, de nem ismered a világot.

G: Még hogy én boci? Sokkal inkább te nézel ki annak. Bocika!

C: Ha vega lennél, nem hiszed az első magányosan üldögélő nőre, hogy ő a riválisod. A riválisodat azonnal meg kell ismerni. Az utcán, a tömegben is. Csak véletlen elmegy mellett, te megérezed az azonosság szikráját, melyet két azonos érzelmek egyetlen tárgya idéz elő. Megérezed, utána fordulsz, ezer apró azonosságot veszel még észre rajta. Azokat az azonosságokat, melyeket az a férfi hagyott rajtatok. Utána mész. Kirángatod a tömegből. Bevonzolod a sikátorba. Megpofozod. A fejét belenyomod egy vizeshordóba.

G: Ugye, hogy maga csakugyan amolyan kémféle? Azért tud rólam mindent. Valóban ezt terveztem. De maga közbelépett.

C: Tegeződünk.

G: Akkor... (*Elmosolyodik, mintha pertut inna.*) ... te rohadt kurva! (Ütni kezdi.) Mért nem hagytad, hogy megtegyem?

C: Rossz helyre mentél. A fontos találkozó helyét és idejét mindig föl kell írni. Nincs naptárad?

G: Hogy jön ide a havi ciklusom?

C: Nagyon is ide jön. Mást is írn be abba a rohadt naptárba. Ne bízz a memóriádban!

G: Szóval szerinted én buta vagyok.

C: Már mondtam egy párszor.

G: Meg volt, amikor tagadtad.

C: Most melyik jön?

G: Ne csinálj viccet mindenből!

C: Te meg ne vegyél olyan komolyan mindent! Komolyan mondom, kezdelek megkedvelni.

G: Kölcsönös. Csak azt nem értem, honnan tudsz mindent rólam?

C: Nem veszed észre, hogy egyformák vagyunk?

G: A fán nincs két egyforma levél. Mért volnánk mi egyformák?

C: A levelek nem egyformák. De az emberek igen. Mindegyik csak pénzt meg hatalmat akar. És még ezeket is csak azért, hogy kielégíthesse legbelsőbb, legtitkosabb vágyát.

G: Az mi?

C: A szex.

G: Na, így már jó, mert engem a pénz meg a hatalom nem érdekel. Mi vagy te, pszichológus?

C: Még nem mondtam?

G: Tényleg?

C: Dehogysis. Festő. Egy művésznek sokkal jobban kell ismernie az embereket, mint egy tudósnek.

G: Festő?

C: Igen. És épp egy új megrendelőre vártam. Róla mondtam, vagyis inkább neki mondtam, hogy egy-kétszer előfordult velem már ilyen eset. Meg, hogy ehhez nincs szükség érzelmekre. Még azt is mondtam, hogy olyan portrét festek rólad...

G: Jé, tényleg. Én egy hülye vagyok.
 C: Nem. Csak túlságosan el voltál foglalva a saját problémáddal.
 G: Akkor nekünk nincs is semmi elszámolnivalónk egymással?
 C: Nem ilyen egyszerű. Most már túl sokat tudsz rólam.
 G *felsikolt*: Meg kell halnom?
 C: Túl sok kémfilmet meg krimi nézel. Óvatlanság a világot ilyen forrásokból megismerni.
 G: Nem akarsz megölni?
 C: Miért akarnálak?
 G: Mert túl sokat tudok.
 C: Hogy te milyen kis buta vagy.
 G: Pedig túl sokat tudok!
 C: Nem azt mondtam, hogy buta vagy. Azt mondtam, kis buta vagy.
 G: Mi a különbség?
 C: Az, hogy nem fogsz szabadulni tőlem. Barátnők lettünk.

2. tétel

KÁVÉSKANÁLZÖRGÉS

Ez az előbbi strindbergi/molnárferenci jelent lírai ellentétpárja. Akár énekelve is előadható. Ugyanazon a helyen ezúttal G vár, újdonsült barátnőjére. Nem jön. Viszont néha a háttérben föltűnik, a szöveg egy részét talán ő dúdolja, de ezt G sose veszi észre. Talán csak elképzelik a barátságukat.

G:
 önt
 kávé
 önt
 kávé
 vár
 kávé kanál
 vár cukor
 csésze mélye vár
 sima lélek
 gyűrött lélek
 vár és önt
 önt és vár
 leesik egy kiskanál
 öntés öntve várás várva
 kávé
 csörömpöl a kiskanál

a kávé hab
 percek habja
 kell egy másik kiskanál
 kávéban másik

kiskanál
cukrot kever kávé kever
kockacukor széle koppan
kávé mélyén
a csészéhez
koppan cukor vagy kanál

a vitrinben sütemény
krémes krémes
rigójancsi
puncstorta
s megint krémes
dupla adag
somlói
mákos rétes
túrós rétes
hab
hab
leesett krémes
elszórt habja
krém darabja
tészta roppant
csendes roppanása
ha rálépnek
cipőtalpon zsírfolt csendje
édes zsírfolt csúszós csendje
csúszás édes vésze
megbillenő asztal lapja

C:
huzat víz
fölmósórongy
kiömlött kóla
várás várva
kérés kérve
érzés éle
fájás fája
remény réme
rongytüdejű víz
édesszájú rongy
vödörfejű fény
kávéarcú csend

G:
hat
óra
hét
este

nyolc
éjjel minyonja
lámpa körtéje
barackja
barack körte
fél deci
két kávé
záróra záróra
maradni
bezárva
a boltba
éjjelre
kávé
önt
kint fény
vágása
huzat dumája
hűtő bűgása
írás vattacukra
örökös szálak
elképzelve
pap
papír
papírpohár
ír
ír
papírdarázs
hangyák örök pillanata
sok külön kis lény egy
tudata
nyelven kanál
piros torok
tűrök
tudok

C:
ide vele
szeretőd lappang
kidőlt csésze árnyékában
párod rejlik
kávéfolt feketeségében
nem ismerem
nem ismerik
nem
ünnep
ha nincs
vége
ünnep lomja

ünnep
lomha lassú
háta
vakard büdös
hátát már rongy
édes rongyos
lénye lélek
mi az ima ma

G:
imama
ümama
unalom dallama
dalai lám ma
hangzanak
lágyan
legyen
csönd ülepe béke üteme
ima kávé ünnep vége
önt ont
valamit
ront
kérve várva
idebent
odakint

3. tétel

TÁNC ÉS DOB

Harmónia kávézó. Ugyanakkor, amikor az első jelenet játszódik. C egy krémes mellett üldögél. Cigire gyűjtana, aztán eszébe jut, hogy hogy nem dohányzik. Vagyis nincs nála se cigi, se gyufa, se öngyújtó. Emiatt elfelhősödik a homloka, egyre idegesebb lesz. Belép G. Érdeklődve körbejártatja a szemét a helyiségen, megakad a szeme C-n. Nézi. Az végre észreveszi, nyelvet ölt rá, amitől G meghökken, de mivel C láthatólag órá várt, odalép hozzá.

G: Cili?
C: Nem. Csilla.
G: Gabi vagyok.
C: Gabi?
G: Talán probléma?
C: Hát...
G: Pont ilyennek képzeltelek.
C: Á, pedig nem is vagyok ilyen.
G: Azért leülhetnék?
C: Persze, tessék, de valakit...
G: Engem.

C: Mért ilyen agresszív?
 G: Bocsnat, ilyen lettem, amikor meggazdagodtunk. Néha annyira utálok azt a hülye pénzt. Nem ismerek magamra.
 C: Maga gazdag?
 G: Figyelj, tegezz már vissza!
 C: Nem biztos, hogy jó, ha tegeződünk. Nem szeretnék túl közel kerülni hozzád...
 G: Kösz. Visszategeztél!
 C: Bocsnat.
 G *felfortyan*: Hiszen én kértem.
 C: Végülis mit akarsz?
 G: Hogy fess le!
 C: Mit érnél vele?
 G: Pincér, két konyakot!
 C: Ha bajban vagyok, soha nem iszom!
 G: Te bajban vagy? Mért nem ezzel kezdted?
 C: Neked kéne a legjobban tudnod!
 G: Pincér! A konyak sztornó. Két barnasör.
 C: Mondtam, hogy nem iszom.
 G: Ennyire nagy a baj? Csak az én kedvemért. Meghívlak.
 C: Nem arról van szó.
 G: Úgyis nekem kell majd mindent fizetni!
 C: Neked? Énnekem meg az életem rámegy.
 G: Ennyit nem kívánok.
 C: A telefonban pedig úgy tűnt, mintha azt mondta volna.
 G: Pincér, a sör is sztornó! Nekem egy franciakrémes!
 C: Nekem is!
 G: Te édesszájú vagy? Nem látszik rajtad.
 C: Most már egy kicsit megnyugodtam. (*Addig is folytatja az előtte álló krémest.*) Azt hittem, te valóságos szörnyeteg leszel.
 G: Szörnyeteg? Miből gondoltad?
 C: Bocsnat. Vak voltam. Úgy értem, csak a magam szempontját néztem.
 G: Te, mint személy, már ne is haragudj, de nem játszol szerepet az ügyben.
 C: Hogy lehetsz ilyen kemény? De én már hozzá vagyok szokva az ilyesmihez.
 G: Hozzá vagy szokva?
 C: Kimondjam? A férjem szoktatott hozzá. Hiszen sejteted.
 G: Hát épp arról beszéltem az előbb, hogy ez a része nem tartozik rám.
 C: De mégse beszélhetünk ezekről a dolgokról úgy, mintha pusztán üzletről volna szó.
 G: Hát persze. Nekem például nincs benne semmi üzlet. Sokba fog ez nekem kerülni. Vagy nem?
 C: Neked? Nekem kerül sokba. Az egész életem. A múltam. A családom.
 G: Te, azt hiszem, tényleg nagy művész lehetsz! Talán túl nagy is. Nekem. Vagy ez csak a tárgyalás része?
 C: Dehogya. Én a butaságig őszinte ember vagyok. Beszéljünk végre egyenesen!
 G: Ezt csak bizonyos korlátok között vállalhatom. Rólam egészen másféle portrét fess, mint az eddigiokról!
 C: Nem tudok semmiféle eddigiokról. Még csak az kellett volna.
 G: Tudod te egyáltalán, ki vagyok én?
 C: Azt hittem, Gréta. De mondtad, hogy Gabi. Nekem így is, úgy is végem van. Rosszra fordultak a dolgok. Nem várok az élettől már semmit.

G: Úgy érzem, te komolyan haragszol. Csak nem tudom, kire. Magadra? És azt se tudom, mi köze van ennek a mi dolgunkhoz. Kivéve persze, ha nem tudod kielégíteni a kérésemet.

C: Te most kérni jöttél ide?

G: Hát parancsot nem adhatok: Add nekem a legféltettebb kincsedet!

C: Honnan veszed, hogy ő lenne a legféltettebb kincsem?

G: Igaz is. Nyilván kicsit kispolgármódra fogalmaztam. De nem kéne azért ennyire nyilvánvalóan éreztetned a fölényedet.

C: Te beszélsz fölényeskedésről? Én egyáltalán nem vagyok olyan helyzetben, hogy fölényes lehessek.

G: Hát, mondjuk ez igaz. Én meg már nyilván észre se veszem. Bocsánat. Hozzá vagyok szokva, hogy mindent megcsinálhatok. És mindent meg is csinállok.

C: Vettem észre. De nem szabad csak úgy átgázolni másokon.

G *idegesen járkál, fölíróg egy másik asztalnál álló széket*: Én valahogy nem így képzeltem ezt az egészet.

C: Fölösleges volt elképzelni. Fölösleges volt ezt az egész találkozót összehozni.

G: Tudod egyáltalán, mit akarok?

C: Tulajdonképpen nem is érdekel. Az a kérdés, én mit akarok.

G: Nem, ezt így nem csinálhatjuk. Végülis a megrendelőnek is lehet egy-két szava a dologhoz.

C: Majd. Majd. Ha már odáig jutottunk. Ha elfogadod a feltételeimet.

G: Állj föl! Gyere ide, nézz meg engem!

C *föláll, odamegy, megnézi*: Elégedett vagy?

G: Szép vagyok?

C: Sajnos igen.

G: Nos. Akkor evvel kell gazdálkodj! Ilyennek akarom a képen is látni magamat.

C: Csak félve kérdezem meg, hogy miről beszélsz?

G: Hát miért vagyunk itt?

C: Megbeszéltük a telefonban.

G: Akkor mit nem értesz?

C: Semmit. Hogyan ismertétek meg egymást?

G: Érdekes, hogy ti tehetséges nők, néha milyen furcsák vagytok.

C: Tudni akarok minden, ha már elveszítem.

G: Nem veszíted el.

C: Nem? Hát akkor mit akarsz?

G: És egyáltalán, kiről beszélsz?

C: Most már ezt se tudod? Arról, akit el akarsz venni tőlem, bár az előbb letagadtad.

G: Mondtam már, hogy nem akarok elvenni semmit tőled. És nem tagadtam le. Nincs szükségem rá, hogy ilyen dolgokat tagadjak. Máskor persze annál inkább. A férjem miatt.

C: Neked van férjed?

G: Már hogyan lenne. Nem tudtad? Az előbb is emlegettem. Meggazdagodtunk, mondtam: ő meg én. De minden sikeres férfi mögött áll egy nő. Az vagyok én. Mármost ebben az esetben.

C: És minden sikertelen férfi mögött is áll egy nő. Az meg én vagyok. Mármost ebben az esetben.

G: Úgy is fogalmazhatnánk, hogy egy sikeres nő mögött, szinte biztosan ott áll egy sikertelen férfi.

C: Azt állítod, hogy mi tesszük tönkre a férfiakat?

G: Igen. De csak miután ők megaláztak, állatként kezelték minket. Megérdemlik.

C: Meg. Akkor meg csak nem fogunk egy férfi miatt veszekedni?
G: Erre már más is rájöhetne. A férfiak a nők miatt veszekednek. De a nőket néha pénznek hívják. Néha hatalomnak. Néha országnak. Néha hazának. De igazából csak a nők kellene nekik. A többi dedós játék.
C: Amibe milliók halnak bele.
G: Kezdjük megérteni egymást. Te művész vagy, megengedheted magadnak, hogy feminista legyél.
C: Nem hiszem, hogy feminista volnék.
G: Pedig úgy beszélsz.
C: De ha férjnél vagy, akkor hogyan fogtok összeházasodni?
G: Ki? Kivel? Mért? Mikor?
C: Te. Vele. Én se értem, miért. És remélem, soha.
G: Ezt biztosra veheted. Nekem elég egy férj is. Ezt le se lehetne cserélni. Mert nagyon ragaszkodó ám.
C: Igen?
G: Érted, hogy gondolom?
C: Nem.
G: Hogy talán agyon is veretne.
C: De akkor te most folyamatos életveszélyben vagy.
G: Ugyan dehogy, mindannyian folyamatos életveszélyben vagyunk
C: Úgy érted, hogy van haladás továbbra is,
s e haladás, továbbra is, siker;
már minden út az internetre visz,
leveled nem a postás viszi el,
a sarkon éber kamera figyel,
de ne feledje az, ki gondolkodni tud,
a halál már nyitja titeknek a kaput?
G:
A fiatalok még könnyű táncba vinni:
az ejtőernyős mocsárba zuhan,
a port valaki poharukba hinti,
halálos kórt kapnak el annyian,
ahányan kéjt keresnek titkos randiban,
egy őrült rakja át a sorsokat,
mi bőség volt, az már csak daganat.
C:
Az bárkivel megeshet: elhalálozik,
hiába hozna föl akármilyen érvet,
nem nézheti tovább e jó mozt.
G: Hiába teltek hasznosan az évek,
a sírodban, majd mondhatom sötét lesz;
Esztergom népe, Pest, figyeljetelek,
jön bármi jó, a halál közeleg.

C: De ha ilyen veszélyben vagy, akkor minek, mondd, minek neked a férjem?
G: Őt nem ismerem.
C: Mért tagadod most hirtelen? Azt hittem, már olyan közel kerültünk egymáshoz, hogy mersz velem őszinte lenni.

G: Ha akarod, fölvetetem a férjedet a céghez. Van munkája?
C: Nincs. De ez azért mégis kicsit furcsa lenne. Meg rád nézve talán veszélyes is.
G: Sose félted engem. És akkor mikor kezdek el ülni?
C: Tőlem kérdezed, mikor kerülsz börtönbe?
G *kicsit mesterkélten föl kacag*: Eredeti a humorod, édes.
C: Maga szerintem valaki egészen más.
G: Más? Én mindig más vagyok. Én vagyok a másság.
C: Hogy mi van már megint? Nem így értettem.
G: Én mindig más vagyok.
Én vagyok a másság maga.
Percenként változok.
Senki se ismer meg soha.

Ha azt hiszed, a fény
megvilágítja arcomat,
felhő leszek egén,
viharos nyári pillanat.

Nem sejtetik, ki az,
aki mögöttem elbújik,
azért vagyok pimasz,
a titkos élet boldogít.

A boldogság titok,
mert elveszik, ha kiderül.
Könnyen hozzájutok,
míg földi létem összedűl.

C: Akkor maga nem is olyan buta, mint amilyennek játszotta magát előttem.
G: Tegeződünk, csibém.
C: Tegeződünk, tegeződünk, nem bánom. De szerintem maga... mindenképp másvalaki vagy. Nem a férjem szeretője.
G: Hát megintcsak más vagyok, ez igaz, de megmondtam, hogy így van.
C: Mitől vagy ilyen játékos?
G: Akkor maga nem az én festőm, ugye? (*Nevet.*)
C: Hát csakugyan nem vagyok festő. De még rajztanár se. Történelmet, és földrajzot tanítok. Ennyi a rajz bennem.
G: Akkor én itt hiába vesztegettem a drága időmet. Megüt a guta. Mi történhetett? (*El.*)

4. tétel

A VONAL TÚLSÓ VÉGÉN

C egyedül marad. Ha éppen állt, akkor visszaül a helyére.

C: Hogyan lehetséges ez? (*Előveszi a telefonját, pittyeg rajta, kicsöng, a füléhez emeli.*) Gréta? Maga az, Gréta?...

G hangja kihallatszik a telefonból: Igen én vagyok. ...

C: Itt pedig Cili beszél. Akivel találkozni akartál, te mocskos kis lotyó.

G hangja kihallatszik a telefonból: Micsoda? Kivel beszélek? Hogy mondhat ilyet. ...

C: Iderendelsz, aztán el se jössz? Már fél órája várok rád. Nincsenek nekem ehhez idegeim.

G hangja kihallatszik a telefonból: Hogyhogy fél órája vár rám? Hiszen itt ülök magával...

C: Ezt azért mégiscsak pofátlanság állítani. A nyakamra küldtél, csak hogy bosszants, valami idiótát, aki portrét akart mázoltatni velem magáról. Én meg azt hittem, te vagy az, és sírtam előtte, könyörögtem neki, hogy ne vegye el a férjem. Ez aljas tréfa volt. Nincs erőm hozzá még egyszer. Vidd, ha akarod. Kapitulálok.

G hangja kihallatszik a telefonból: Maga hol van? ...

C: Hát hol lennék? A megbeszélte helyen, a Harmónia kávézóban. Ez is milyen cinikus. Pont ezt a helyet kellett választanod?

G hangja kihallatszik a telefonból: Nem, nem a Harmónia kávézóban van a találkozónk, hanem a Szonáta presszóban...

C: Pedig én itt várlak már fél órája. A megbeszélés szerint.

G hangja kihallatszik a telefonból: Ez egy hülye tréfa. Akkor kivel beszélgetek én itt?

C: Mi közöm hozzá? Aki szóba áll veled. Bár nagy csoda lenne, ha bárki is szóba állna. Mégiscsak kíváncsi lennék rád. Tudod mit, gyere ide! Megvárlak.

G hangja kihallatszik a telefonból: Nem, nem tudok odamenni, már itt kiadtam a mérgeimet. Majd máskor. Egyszer. Talán soha...

C: Megint valamit félreértettem volna? Nem élet-halál kérdéséről akart velem, ismeretlenül beszélni? Azaz akartál, te kis lotyó. Bocsánat, nem megy a tegezés, pedig igyekszem, nehogy túl nagy tiszteletet adjak neked. Azt mondtad, nagyon fontos dologról kell beszél-nünk.

G hangja kihallatszik a telefonból: Nem, tulajdonképpen nem volt fontos...

C: Nekem az. Ugyanis a férjem.

G hangja kihallatszik a telefonból: Mért akartam volna a férjéről beszélni...

C: Azt mondtad, te ribanc, hogy szeretitek egymást.

G hangja kihallatszik a telefonból: Nem, nem mondtam azt, sohase mondtam azt...

C dühösen suttog: Hazug gödény, élemedett hód, véreskezű menyét!

G hangja kihallatszik a telefonból: Ne kiabáljon velem. Nem is ismerem a férjét, nemhogy a szeretője legyek...

C: Az vagy, tudom.

G hangja kihallatszik a telefonból: Micsoda ostoba gyanúsítás... Félreértés volt az egész...

C: Kinyomta. (Újra tárcsáz.) Megint kinyomta.

II. LEFUTÁS

5. tétel

TÁNC ÉS TÁNC

Szonáta presszó. Ugyanakkor, amikor a következő jelenet játszódik. C egy krémes mellett üldögél. Cigire gyújtana, de nem kívánja. Ettől kisimul a homloka, nyugodt. Belép G. Kétkedve körbejárta a szemét a helyiségen, megakad a szeme C-n. Nézi. Az végre észreveszi, barátságosan rámosolyog, amitől G megkönnyebbül, mivel C láthatólag órá várt, odalép hozzá.

G: Akkor ugye Cili?

C: Persze. Cili vagyok.

G: Gabi.

C: Gabi?

G: Mást vártál?

C: Nem, már a múltkor is téged.

G: Pont ilyenek képzeltelek. Az alapján, amilyen tegnap voltál. Illetve nem voltál.

C: Ül le! Micsoda fatális félreértés.

G: Én nem hiszek a véletlenekben. Kell ennek az egésznek valami értelme legyen!

C: Persze, persze, de...

G: Nincs semmi de.

C: Ezt ő is mondta, aki helyetted jött.

G: Hasonlított rám?

C: Nem. Vagyis, ha jobban megnézek: igen. Nem is tudom. Mint két tojás. Talán ő egy kicsit magasabb és fiatalabb volt.

G: Szerinted öregszem?

C: Azt majd megtudod a képről, amit festek rólad. Rendben?

G: Nem, egyáltalán nincs rendben. Én nem egy öregedő nőt akarok látni a falamon.

C: Menekülsz az igazság elől?

G *felfortyan*: Miféle igazságra gondolsz? Tíz év múlva az mért lesz nagyobb igazság, hogy most hogy nézek ki, mint az, hogy hogy néztem ki tíz éve.

C: Ebben van valami. De hogy találjam ki, hogyan néztél ki tíz éve?

G: Úgy ahogy most, csak rosszindulat nélkül nézve.

C: Egy festő nem lehet rosszindulatú. Csak objektív.

G: Ha nekem objektívre lenne szükségem, csinálnék egy szelfit. Pincér, két konyakot!

C: Na, ez jó ötlet.

G: Úgy tudtam, a művészek munka közben nem isznak

C: Milyen romantikus elképzeléseid vannak! De ez most nem munka.

G: Akkor mi? Talán barátnők lettünk?

C: Még lehetünk. De akkor ma te fizetsz.

G: Ez is belefér? Meghívlak.

C: A múltkor arra számítottam, egyszerű tárgyalás lesz, mint már annyiszor.

G: Ne emlegesd már föl ezt, kérlek. Nem értem. Fatális véletlen.

C: Az előbb azt mondtad, hogy nem hiszel a véletlenekben.

G: Vedd tudomásul, hogy hiszek. Pedig neked kéne inkább hinned.

C: Nekem ugyan nem. Én nem bízok semmit a véletlenre. Ez a művészet.

G: Azt hiszitek, uralkodni tudtok a sorson?

C: Hiszen te is azt kérted, hogy fiatalabbnak fesselek meg. Mi más az, mint uralkodni a sorson.

G: Ezt most az alku része?

C: Árról még egyáltalán nem is beszéltünk.

G: Akkor beszéljünk. Félmillió?

C: Mármit mi?

G: Keveselled?

C: Csak nem hallottam. Ami féllel kezdődik, azt csak félfüllel hallgatom.

G: Legyünk inkább barátnők, és akkor megcsinálod a születésnapomra.

C: Majd festés közben eldöntöm, akarok-e a barátnőd lenni. És amikor kifizettél, eldöntöm, hogy megbízhatok-e benned.

G: Tudod te egyáltalán, ki vagyok én?

C: A múltkor azt mondtad, Gréta. Most azt mondod, hogy Gabi. Nem tudom, melyik vagy. Nem olyan nagy a különbség. De mégis. Még egy megrendelőm kilétében sem voltam olyan bizonytalan, mint a tiédben.

G: Akkor legyen egymillió? A férjem megöl.

C: Egymillió? Még egy egyszerű embernek se. De neked nincs egyéniséged. Vagyis túlságosan tolakodó.

G: Úgy érzem, te komolyan haragszol.

C: Dehogy. Csak szeretném megúszni ezt a munkát.

G: Nem ebből élsz?

C: Túl zavaros ez az ügy. Nekem ez különben sem pusztán megélhetés. A bőröm viszem vásárra. Ha most utat tévesztek, tönkreteszem azokat a képeket, amelyeket még csak azután fogok megfesteni.

G: Nem látná senki sem. A hálószobában tartanám.

C: A saját képeddel akarsz együtt hálni?

G: Az ágyban a férjem lesz.

C: Közös hálószobátok van? Így már egy kicsit jobban hangzik.

G idegesen járkál, fölrúg egy másik asztalnál álló széket: Én valahogy nem így képzeltem ezt az egészet.

C: Ahogy elképzeltük, az már megtörtént tegnap. Ez most a valóság.

G: Tudod egyáltalán, mi a valóság?

C: Tulajdonképpen nem is érdekel. Az a kérdés, én milyennek látom. És téged képtelen vagyok meglátni.

G: Nem, ezt így nem csinálhatjuk. Három millió?

C: Majd. Majd. Ha már odáig jutottunk. Ha elfogadod a feltételeimet.

G: Állj föl! Gyere ide, nézz meg engem!

C: Már elég alaposan megnéztelek magamnak. Még a múltkor.

G: Látod, mennyivel szebb vagyok most?

C: Én sokkal többet látok, mintsem, hogy ilyen kijelentésekkel beérjem.

G: Meglehet. Meglehet, hogy nem vagyok olyan okos, mint te. Ő is ezt mondta. Az a másik, akivel a múltkor találkoztam. Nehogy azt hidd, hogy csak neked volt nehéz az a hülye helyzet. Valami tanítónő, aki arról picsogott, hogy elszerették a férjét.

C: Csak félve kérdezem meg, hogy miről vagy kiről beszélsz?

G: Arról a másik kettőről, akik most valószínűleg szintén találkoznak. És talán kevésbé örülnek egymásnak, mint mi.

C: Mi örülünk egymásnak?

G: Nem látod, milyen lelkesen alkudozunk a pénzről? Akinek fontos a pénz, az hisz a jövőben. Pontosítok: a saját jövőjében.

C: De ettől még nem kéne örülnünk egymásnak.
G: Ehhez azért nem kell sok ész. Aki a jövőben hisz, az örül minden új dolognak.
C: Ne várd, hogy azt mondjam, te valami újdonság vagy számomra.
G: Már azt mondtad.
C: Te nagyon intelligens nő vagy. Azokat a legnehezebb megfesteni.
G: Végülis mennyit akarsz, a picsába?
C: Tízmillió.
G: Nagyon kemény feltételeid vannak.
C: Szóval megadod?
G: Azt nem lehet csak így. Beszélj rá!
C: Csak az időmet rabolod. Nem szeretnék megfesteni. Viszlát!
G: Viszlát? Viszlát? Amikor már tízmilliót ígértem? Engem nem lehet olyan egyszerűen elküldeni. Nem vagy abban a szituációban.
C: Bocsánat, az az érzésem, hogy két külön malomban örülünk. Ez most fenyegetés volt?
G: Ne nevezzük ilyen csúnyán. Van valamid, ami az enyém. Oda kell add. Ez nem fenyegetés.
C: Mi az a valami? Már viheted is.
G: Az a kép a fejedben rólam. A férjemtől azt tanultam, hogy a mézesmadzagot és a korbá-
csot felváltva kell alkalmazni.
C: Nocsak, még a férjed is bonyolítja a helyzetet. Nem vállalom.
G: Már késő. 9 millió, vagy az embereink minden egyes ujjadban eltörök azokat a kis cson-
tocskákat. Közben talán, ha megszeretnek, meg is erőszakolnak. És mondtam már, hogy ez
nem fenyegetés.
C: Az előbb már 10-ről volt szó. Vagy rosszul hallottam a kilencet?
G: Az nem kellett. Különben rosszul halottad. Már csak 8.
C: Állj, állj, vállalom. De ha a 10 évvel ezelőtti énedet akarod, akkor tíz. Ha azt is akarod,
hogy a legtitkosabb gondolataid rajta legyenek, úgy 12.
G: Te aztán tudsz alkudni! Talán neked is vannak embereid?
C: Nekem ördögeim vannak.
G: Ne várd, hogy pénzt ajánljak föl értük.
C: Nem várom, elvárom. 15 millió.
G: Állj, állj, rendben van. Hiszen inkább te fenyegetsz engem, nem én téged.
C: Ez a viszony nagyon szoros emberi kapcsolatot jelent. Át kell világítsalak.
G: Kapcsolat? Az azért túlzás. Kapcsolatba nem akarok kerülni veled.
C: Van, akivel összebarátkoztunk. Máig össze-összejövünk néha. Ketten. Csak mi nők.
G: Nők?
C: Igen, többnyire nők portréját festem. Ebbe még nem is gondoltam bele.
G: Pedig esetleg a férjemről is csinálhatnál egy képet, arra gondoltam.
C: Örömmel. A kettő együtt egy húszas.
G: Tizenöt! Vagy különben a férjemet küldöm tárgyalni.
C: Színt vallottál. Ez mind benned van. Gondolom, arra célzol, hogy nem jönne egyedül.
G: Túl sok maffiafilmet néztél. Arra célzok, hogy olyan jó pasi, hogy ingyen is megcsinálod
neki. Ha érted, mire gondolok.
C *felnevet*: Visszavágtál. Bravó! De nem vagy féltékeny?
G: Haragszol rám? Tudod, én nem lehetek féltékeny. Nem engedhetem meg magamnak.
C: Nem. De. Jól van. Hogy döglőnél meg! Legyen 15 milla. És két kép.
G: De ha kifogás akad, változtatsz.
C: Azt mondtam, két kép. De teljes művészi szabadság.
G: Pont ilyennek képzeltelek, ilyen akadékoskodónak. Szó se lehet semmiféle szabadságról.

C: Anélkül pedig nem megy. Festéket és ecsetet használhatok?

G: Azt igen. De a vásznat még meggondolom.

C *főlnevet*: Jó a humorod. Ráfesthetem a képre?

G: Attól függ, milyen formában gondolod.

C: Nem is tudom. Egy mosoly. Egy kézmozdulat?

G: Isten ments. Úgyse sikerülne.

C: Az már az én dolgom, hogy megoldjam. De ha azt hiszed, nem tudok valakit úgy lefesteni, hogy a nézők földerüljenek, mintha épp viccet mesélne, akkor minek adsz ennyi pénzt a képeimért?

G: Befektetés.

C: Tudod, hogy most komolyan megsértettél?

G: Nem, nem, nem, épp ellenkezőleg. Most komolyan megdicsértelek. Azt hiszed, nem néztem utána, és nem tudom pontosan, mennyiért mennek a piacon a képeid?

C: Bravó. De te nem eladni akarsz, hanem megismerni önmagad általuk. És azt talán még jobban akarsz, hogy a férjed is megismerje önmagát. Lassan már rettegsz tőle. Nem is olyan sok az a pénz, amit kértem, ha mindketten pszichológushoz mennétek, többbe volna.

G: Dehogya.

C: És őt nemhogy tíz lóval, de még egy géppisztolyos csapatral se lehetne elrángatni az agyturkászhoz. Nekem meg kell mutatnom neki, milyen nagy bajban van, és mi a megoldás.

G: Az bizony jó lenne.

C: Na, ugye? És rábeszélni, hogy visszaszeressen beléd!

G: Sejteted, hogy nem nagyon beszél a szerelemről.

C: Beszélni ezután se fog. De talán tehetek valamit.

G: Most ez még az alku?

C: Tulajdonképpen nem. Ez már a készülődés, felkészülés részemről. Meg fogsz lepődni, a művészetnek milyen nagy és váratlan hatása lehet.

G: A szenvedély elhatalmasodik az emberen. Talán én se szeretem olyan különösebben a férjemet.

C: Akkor meg mire megy ki az egész?

G: Nem jöttél rá? Hogy én is megszeressem őt. Hogy beleszeressek a szerelmébe, az odaadásába.

C: Mért szeretnél beleszeretni? Biztos, hogy van rajta szeretetre méltó?

G: Tudod, úgy könnyebb lenne az életem. Így néha szinte elviselhetetlen.

C: Milyen szép ez így, hogy nem bérgyilkost fogadsz.

G: Megint akadékoskods és okoskods. Mégis minek nézel engem?

C: Két festménytől azért nem szabad csodát várni. Lehet, hogy semmi nem fog történni.

G: Annál nagyobb élvezet lesz akkor rajtad bosszút állni.

C: Azért álljon meg a menet! Ilyesmiről eddig nem beszéltünk.

G: Most fogunk. Ha nem szeret legalább ő belém, vagy szerencsétlenségemre csak én őbelé, jönnek az ujjgondozó szakemberek.

C: Erről eddig nem volt szó. Így nem éri meg. Én semmilyen személyes veszélyt nem vállalok, se a művészet, se a te boldogságod érdekében.

G: Milyen gyáva vagy!

C: Ismételd meg!

G: Gyáva vagy ahhoz, hogy igazán nagy művész legyél! A zsenik mindig is a butaságig bátrak voltak.

C *nevet*: Ezek amatőr elképzelések! (*Hisztérikusan felsír vagy felsikolt.*) Tudod mit, vállalom! Micsoda undorító megkísértés, micsoda hazardírozás.

G: Mért, mit gondoltál, hogy ennyi pénzért, neked semmit nem kell kockáztatnod? Ha így lenne, akkor nem volna szükség művészekre. Akik a jó életet föláldozzák az örült mániájuk kedvéért, hogy a világot leleplezzék. Most minket akarsz leleplezni? Ha ez megtörténik, meghalsz.

C: Ti gazdagok, ti nagyon betegek vagytok ám! És mindent meg akartok szerezni, és a birtoklásotokkal megsemmisíteni. Nem érdekeltek, mint ember, csak úgy, mint szörnyeteg.

G: Hú, szörnyeteg lennék?

C: Adj át az energiádból, hogy a képek sikerülhessenek.

G: Ugye, hogy belevésődöm az emlékezetedbe?

C: Lehet. De nem úgy, ahogy reméled. Arra jöttem rá, hogy ti nemcsak a szegényeket raboljátok meg...

G: Hanem? Mit akarsz ezzel mondani? Népvézér lettél?

C: Azt akarom mondani, hogy a szegények kenyereből jut nektek kalács, és a művészek helyett ti vagytok a társadalom szélsőségei, a kicsapongók, az elátkozottak. Az egészséges rosszindulatot elloptátok. A maró gúnyt a gépfegyveretekbe töltöttétek, az igazságtalanságot a pizsama fölé veszitek föl. A művészeket kicsavarjátok, mint a citromot.

G: Te is túl sok maffiafilmet néztél mostanában. Nem mondtam, hogy a férjem nem maffiózó?

C: Ne ordíts! Már mindenki minket néz. És mindent ki is találtak. A nők utálnak engem, és téged szeretnek. Legalább a feleségek. A férfiak engem máris unnak, és neked drukkolnak.

G: Mindenki ellened fordul, művészkém. És mindenki a mi seggünket nyalja? Nem rabolt meg téged senki! Csak nem vagy elég fontos. Talán nem vagy elég tehetséges, ha nem tudsz elég fontosnak mutatkozni.

C: Mondom, vidd a titkos hatalmunkat. Csak aztán ne gyere hozzám panaszra. Eddig csak az ünnepi arcát ismerted.

G: Valahogy nem így képzeltem ezt a találkozást.

C: Én viszont igen. És már annyiszor elképzeltem. Hálás vagyok érte, hogy most végre tényleg megtörténik.

G: Nem hittem, hogy egymás haját fogjuk tépni, hogy véresre kaparjuk egymás arcát. Sose gondoltam, hogy egyenrangúnak érzitek magatokat, sőt azt hiszitek, hogy fölöttünk álltok.

C: Ugyan már!

G: A szép kis pofikáddal úgy nézel, hogy leesik róla a maszk. Meglátom a sunyin vizsgálódó koponyád. Jé, hiszen te nem is élsz!

C: Még az a szerencse, mert így nem tudsz majd megöletni, ha nem vagy elégedett a rabzolga munkájával.

G: Művészetről inkább ne beszélj! Arról gőzöd sincs.

C: Semmiképp se szeretném a kedved elvenni tőle. (*Odaugrik G-hez, a haját kezdi cibálni.*)

G-nek ebben a pillanatban megszólal a mobiltelefonja: Bocsánat! (óvatosan kibontakozik az agresszív ölelésből.) Halló! Igen, drágám. ... Micsoda? Hogy kivel beszélgetek? Hogy mondhatasz ilyet? ... Egyáltalán nem ott vagyok! Harmónia kávéház? Hiszen tudod, hogy ki nem állom azt a helyet... Itt ülök a Szonáta presszóban... Nem, nem dobok ki semmiféle pénzt az ablakon ... Ez egy hülye tréfa. Még hogy fogjam meg a százezreket?... Még soha nem hallottalak ilyen garasoskodónak. Mindjárt kiábrándulok belőled!

C: Miért hazudott? Biztos, hogy rendelkezésére áll annyi pénz, amennyit ígért?

G: Nem kellett volna hallgatódznia!

C: Bocsánat. De olyan hangosan beszéltek.

G: A pénz mindig megvan, csak tudni kell megszerezni. Ez az, amit a többiek nem tudnak. De a férjem igen. És tőle én is.

C: Maga is ki akarja rabolni?
G: De én csak azért, hogy helyrehozzam az életét. Az azért mégiscsak más!
C: Most viszont letagadta a várható kiadásokat.
G: Azt így kereken nem lehet megmondani. Föl kell építeni, mint egy jó hazugságot.
C: Ennek is megvan a maga művészete, ahogy elnézem.
G: Kezdjük velem a portrézást. Azalatt megtanítalak egy csomó mindenre.
C: Na, erre már ihatunk! Pincér! Két konyakot!
G: Én munka közben sosem iszom.
C: Neked ez munka?
G: Milyen romantikus elképzeléseid vannak a gazdagokról!
C: Most mért lettél ilyen ellenséges?
G: Azon gondolkodom, hogy a tanításért, amit ígértem neked, ne számítsak-e föl valamit.
C: Semmiképp. Majd inkább nem beszélgetünk.
G: Jó, jó, igazad van. Nem is értem, hogy ajánlhattam ezt fel.
C: Akkor ne taníts! Csak fizess pontosan. Annyi ostoba tanítást hallottam én már, hogy vannak kételyeim. Telefondoktor, csudatevő guru, a pénzedre pályázó hitszónok. Adóellenőr. Büntetni akaró rendőr.
G: Úgy érzem, te komolyan haragszol.
C: Akkor mégis féltékeny vagy?
G: Ugyan, mire lennék én féltékeny? Mindent tudok, amit te tudsz.
C: Csak festeni nem.
G: Még sose találkoztam szándékosan gonosz emberrel. Azaz igazi művésszel.
C: Azt hiszed, az szándékos gonoszág? Te alighanem magadat se ismered.
G: Honnan veszed ezt? Évek óta karatézom. Minden porcikámmal pontosan tisztában vagyok!
C: És nem ismered a világot se.
G: Ezért taníthatlak meg egy-két dologra.
C: Ha olyan okos lennél, nem hiszed az első magányosan üldögélő nőre, hogy ő a festőd. A festődöt azonnal meg kell ismerni. Az utcán, a tömegben is. Csak véletlen elmegy melletted, te megérzed ecsetvonásokat húzó tekintetét. Megérzed, utána fordulsz, ezer apró furcsaságot veszel még észre rajta. Utána mész. Kirántod a tömegből. Bevonzolod a sikátorba. Letérdelsz előtte. A fejére ezüst és arany levelekből készített babérkoszorút helyezel.

6. tétel

DOB ÉS DOB

Harmónia kávézó. Ugyanakkor, amikor az előző jelenet játszódik. C egy krémes mellett üldögél. Cigire nem gyújtana, mert nem dohányzik. De egy féldeci talán segítene. Egy pohár szóda van előtte, abba kortyol bele. Belép G. Bizonytalanul körbejártatja a szemét a helyiségen, megakad a szeme C-n. Nézi. Az végre észreveszi, megvonja a vállát, G ösztönösen utánozza a mozdulatát, odalép hozzá.

G: Csilla?
C: Persze. Ki más?
G: Gréta.
C: Ez végleges?

G: Nekem mindig is az volt.
C: Hát...
G: Pont ilyen volt az a másik is.
C: Ti viszont nem hasonlítotok.
G: Azért leülhetnek?
C: Vagyis, ha jobban megnézek...
G: Engem vagy őt?
C: Amelyiktek itt van. Mégis inkább egyformák vagytok.
G: Akkor lettem ilyen, amikor tönkrementünk. Néha annyira utálok azt a hülye pénzt. A férjem rögtön elhagyott.
C: Gazdag voltál?
G: Ma se vagyok szegény, de az neki kevés volt!
C: Végülis mit akarsz? Akarod még, amit tegnap akartál?
G: De jó trükk ez tőled! Hiszen ki akarná, ami már tegnap se sikerült?
C: Ez nem trükk. Tényleg akarod még?
G: Pincér, két konyakot!
C: Nem kéne ezt még józanon megbeszélni?
G: Az a baj a világban, hogy mindig józanul akarjuk megoldani a problémáit.
C: Szerintem épp a fordítottja.
G: Pincér! A konyak sztornó. Két barnasör.
C: Attól talán nem rúgunk be?
G: Még mindig rám akarod löcsölni a férjedet?
C: Micsoda? Nem arról van szó. Nem is én kértem ezt a találkozót.
G: A múltkorit nem. De ezt már igen. Rámtelefonáltál.
C: Mert megvárattál. Valaki más meg szakálni kezdett.
G: Én a sors jelének vettem ezt a tévedést. Még az este írtam a férjednek egy SMS-t, hogy szakítok veled!
C: Így azért nem lehet bánni senkivel!
G: Pincér, a sör is sztornó! Nekem egy rigójancsi!
C: Nekem is!
G: Előbb a krémesed edd meg!
C: Mit foglalkozol az én évésemmel? Nem vagy az anyám. Azt hittem, valóságos szörnyeteg leszel. Erre egy anya vagy.
G: Érdekes, ezt mondta a férjed is mindig.
C: Látod, mennyire hasonlítunk? És még lenne szíved minket szétválasztani!
G: Mondtam már, hogy szakítottunk.
C: Hogy lehetsz ilyen kemény? Ő nincs hozzá szokva az ilyesmihez.
G: Igen, igazad van. Egy puha pöcs. Nem is értem, hogy szerethettem egy pillanatig is. És hogy mért akartam harcolni érte, az még nagyobb rejtély. Na de téged se értelek. Vak vagy? Kínozni akarod magad?
C: Azért egy picit most átesel a ló túlsó oldalára. Én már régóta nem vagyok szerelemes belé. Te tegnap még az voltál. Akkor nem beszélhatsz így róla!
G: Hát épp azért beszélhetek így róla. Neked nem lenne szabad védened. Hiszen nem is szereted.
C: Honnan veszed ezt a sületlenséget?
G: Te mondtad épp az előbb. Már azt is elfelejtetted?
C: Hogy felejthetném! Amiről beszélünk, az az egész életem. A múltam. A családom.
G: Te, azt hiszem, tényleg jó tanár lehetsz! Talán túl jó is. Nekem. Már értem, mit akarsz.

De ne magyarázd túl! Mondtam már, nem kell a férjed. Nagyon unom, ahogy gitározik, idegesít, ahogy dobol. Nem értem, miért gondolja, hogy az embereknek szeretniük kéne ezért. Bennem csak egy kis harag maradt vissza, ha rá gondolok.

C: Én a butaságig őszinte ember vagyok. Beszéljünk végre egyenesen!

G: Hiszen azt csinálom már percek óta!

C: Nem. Te alakoskodsz. Ki hiszi el ezt a hirtelen változást? Te túlságosan ravasz vagy. Félek tőled.

G: Ugyan már, tanárnő!

C: Ne sérteges! Nekem így is, úgy is végem van. Rosszra fordultak a dolgok. Nem várok az élettől már semmit. Legalább ti legyetek boldogok!

G: Úgy érzem, te komolyan haragszol. Csak nem tudom, kire. Magadra? Rá? Rám? Azért, mert elvettem tőled? Azért, mert visszaadtam?

C: Megmondom kereken, nem kell. Ne add vissza! Velem ne gyakorolj kegyet! Megundorodtam tőle. Ha egy ilyennel, mint te, össze tudta adni magát, már ne is haragudj, akkor nekem nem kell. Nem méltó hozzám.

G: Kicsit kispolgármódra fogalmaztál.

C: Te sértegetsz? Egyáltalán nem vagy olyan helyzetben, hogy fölényes lehess.

G: Hát, mondjuk ez igaz. Bocsánat.

C: Nem érem be egyszerű bocsánatkéréssel. Nem szabad csak úgy átgázolni másokon.

G *idegesen járkal, fölíróg egy másik asztalnál álló széket*: Én valahogy nem így képzeltem ezt az egészet.

C: Most meg vagy lepődve, ugye? Talán eredetileg is az volt a terved ezzel az egész találkozóval, hogy megszabadulj tőle.

G: Gondolod, hogy erre vágytam tudat alatt?

C: Tulajdonképpen nem is érdekel. Az a kérdés, én mit akarok.

G: Nem, te a felesége vagy. És az kötelességekkel jár. Én viszont szabad vagyok.

C: Szó sincs róla. Rögzítettem az első hívásodat. Manapság nemcsak válóperek vannak, hanem kényszerházassítók is. Ez alapján össze fognak titeket adni.

G: Te vagy megőrültél, vagy ugratsz!

C: Vagy te nem ismered az új törvényeket.

G: Ilyesmiről eddig nem is hallottam.

C: Az elektromos autókról se sokat hallani, mégis vannak. Vagy arról, hogy már emberformájú robotok élnek közöttünk. Titkolják. De bárki az lehet az utcán, aki szembejön.

G: Figyelj, te túlreagálsz ezt az egészet! Azért bele sem kell örülni egy kis válásba!

C: Csak félve kérdezem meg, hogy miről beszélsz?

G: Azt hitted, el kell váljal.

C: Megbeszéltük a telefonban.

G: Azért az nem ilyen egyszerű. Megismertelek. Te most annyira össze vagy zavarodva, hogy, mint mondtam, visszalépek.

C: Hogyan ismertétek meg egymást?

G: Ne kínozd magad a részletekkel, drágám.

C: Tudni akarok mindent, ha már elveszítem.

G: Nem veszítéd el.

C: Nem? De könyörgök, vidd a fenébe. Mosd te a büdös zoknijait, a mocskos alsóját.

G: Mondtam már, hogy nem akarok elvenni semmit tőled. És senkit. Nincs szükségem rá.

C: Minden sikertelen férfi mögött is áll egy nő. Az én vagyok. És előttük is áll egy nő. Az meg te vagy. Mert akinek a kártyában nincs szerencséje, annak szerencséje van a szerelemben.

G: Úgy is fogalmazhatnánk, hogy egy sikeres nő lábai alatt, szinte biztosan ott hever egy sikertelen férfi.

C: De te nem vagy sikeres nő, az előbb vallottad be. Pont egymáshoz illenének. Két csódtömeg.
G: Igazán kedves a nagyvonalúságod velem szemben. Nem érdemlem meg.
C: Á, hagyjuk ezt abba. Csak nem fogunk egy férfi miatt veszekedni?
G: Tényleg egy férfi miatt veszekszünk? És veszekedés ez? Úgy érzem, te az örülettel küzdesz.
C: Ha téged örületnek hívnak.
G: Kezdjük megérteni egymást.
C: Nem hiszem.
G: Pedig úgy beszélsz.
C: Örülnél, ha megörülnék? A trófeagyűjteményedben csak férfiak vannak, vagy a szenvedő nőket is jegyzed?
G: Te valamilyen árnyékkal viaskodsz, de az nem én vagyok.
C: De. Te! Én se értem, miért. És remélem, soha nem is értem meg.
G: Belőled most valaki más beszélt. Amit mondtál, annak nincs értelme. De nagyon szép volt. Figyelmeztetlek, hogy meghasadt a személyiséged. Igazán kár ezt őmiatta.
C: Igen?
G: Érted, hogy gondolom?
C: Nem.
G: Hogy nem érdemli meg.
C: Nem is ajándéknak szánom. Egyszerűen csak hasadozom.
G: Tudod, hogy van bocsánat, kidobható a bánat.
Vagy cseréld másra, édes.
A jótett is találat.

A bűn, az lehet könnyed,
fölsőleges a könnyed.
Hogy nevetsz közben, inkább
senkinek se köszönjed.

C:
Ne hápogj, ne unatkozz,
ne végy kumiszt magadhoz,
ne pózolj és ne lódíts,
ne siess a tavaszhoz.

G:
Ne higgyed, hogy csak ennyi
a titkot megfelezni.
Ezt a sok állatságot,
hisz ember vagy, nevesd ki.

C:
Emlékezz, hogy röhögtél,
s hiába az örök tél,
akkor se lenne jobb, ha
a világgal pörögnél.

G:
Rendőrt hívtál egy esten,
papot, ha nincsen isten.
Gyóntál, ha nem volt bűnöd,

hogy az hozzá segítsen.

C:

Hited, a könnyü csónak,
elindult a folyónak
nagysodrású felébe,
furcsa, hogy mik adódnak.

G:

Elhagytak, úgy kerestek,
gyűlöltél, most szerethetsz.
A veled töltött órám,
üres, akár a ketrec.

C:

A ketrecbe bezártál,
kezed nem volt a zárnál,
szerinted tán az élet
a formákba deformál?

G:

Vagy vess le minden inget,
pulóvert, s a hitünket,
hisz mint a macska néznél,
mikor az Úr kitüntet.

C: De ha ezt mind tudod, akkor minek, mondd, minek neked a férjem?

G: Azt gondoltam, hogy összeköltözünk. Ilyesmi. Bolondság volt.

C: Mért gondolod most meg magad hirtelen? Azt hittem, már olyan közel kerültünk egymáshoz, hogy mersz velem őszinte lenni.

G: Magamhoz nem merek, az a baj.

C: Tudok segíteni?

G: Sose féltés engem!

C: Maga szerintem valaki egészen más.

G: Nem. Most az vagyok, akire számítottál, akivel megbeszélted.

C: Biztos? Akkor én vagyok valaki egészen más.

G: Most már csak annyit mondj meg, hajlandó vagy-e eltűnni szegény férjed életéből, mind a hármunk érdekében.

C: Már nem tudom követni, mit akarsz, magamban azt se, hogy én mit akarok. Elhagyjon-e a férjem, vagy én hagyjam-e el őt, esetleg te mind a kettőnket.

G: Kérdezzük meg őt, mit szeretne.

C: Nem tudom, okos dolog-e az okosabbak sorsát az ostobákra bízni?

G: Nem okos. De talán nem is ostobaság. (Sötét.)

7. tétel

VISSZHANGOK

Egyikük jobbra ment, a másikuk balra. Mikor egy árnyalatnyi fény esik a színre, azt látjuk, hogy az egyik szélső asztalra borulva alszik C, a másik mellett, a székben hátra dőlve, szétvetett lábakkal pedig G. Álmukban motyognak, susognak, föl-fölordítanak.

G:

nem okos

nem

okos

talán

nem is

ostoba

C:

az okos

dolog

ostobákra

okosabbak

sorsát bízni

G:

kérdezzük meg

ő mit akar

mit akar

ha megkérdezzük

kérdezzük meg

ne kérdezzük

C:

elhagyjon-e

vagy én hagyjam

vagy esetleg

mindkettőnket

te

tee

tee

G:

már nem tudom

követni

hogy mit akarsz

hogy mit akarunk

hogy amit

akarunk

akarjuk-e

C:

hogy aki én

én vagyok-e

csöppen csappan

aki vagyok
huppan
koppan
aki leszek
G:
kettébe tör
négyrét szakad
nyolcfele hull
a pillanat

C:
és az én
az ének énje
hullik
potyog
szakad
halad
szétugrik
és összeszalad

G:
könyv és betű
fedi álom
ész mélysége
lélek szépe
út karjai
fogják körbe
a szél görbe
lába toppan
vízbe csöndbe
fénybe

C:
megtörtént
vagy
nem történt meg

G:
meggyógyult
vagy
nem gyógyult meg

nevettek
vagy
mindig sírtak

C:
szeretőd lappang
elképzelt kép rejtekében
párod készül
saját tested műhelyében
alakmásod
aki tőled alig

valamiben
különbözik
C+G:
nem okos
nem
okos
talán
nem is
ostoba

Mellékdal

TÁNCTALANSÁG

A Szonáta presszó. C egy krémes mellett üldögél. Egy dalra gyújtana rá, aztán eszébe jut, hogy épp most hagyták abba. Belép G. Egyenesen C-hez siet, leül.

G: Cili, ugye?

C: Persze. Most már nem fogjuk összekeverni.

G: Hallottál szegény Csilláról?

C: Mi van vele?

G: Ugyanazt elmondtam neki, mint neked, és...

C: Hát ugyanazt nem mondhattad, mert annak nem volt semmi értelme.

G: Ő megértette.

C: És félreértette.

G: Vádolsz valamivel?

C: Persze, hiszen barátok vagyunk.

G: És mégis mivel vádolsz?

C: Hogy az őrületbe kergetted.

G: Ugyan már, saját kérésre vonult egy hónapra szanatóriumba.

C: A férje mit tud ebből?

G: Szakítottam vele. Úgy azért egyszerűbb.

C: De akkor minek volt ez az egész cirkusz?

G: Hiszen én sem így terveztem. De te megállítottál.

C: Viszont másnap mégis találkoztatok.

G *felfortyan*: Ahogy te is a megrendelőddel.

C: Na, na! Ő abba azért nem örült bele.

G: Biztos vagy ebben?

C: Igen.

G: Hát, igazad lehet. Pincér, két konyakot!

C: De ma én hívlak meg.

VÉGE

Krems, 2017. február 24 – 26.